

Som Maksimum af Haandarbejderen's Marsindtægt — bortset fra enkelte særlige dygtige blandt de faglærte Arbejdere — kan man paa de forskellige Steder her i Landet maasse nok tilnærmelsesvis opstille følgende Beløb: i Kjøbenhavn 1,800 Kr., i Provinsbyer 1,200 à 1,400 Kr., rettende sig efter Byens Størrelse, i Landdistrikter 800 à 1,000 Kr., rettende sig blandt andet efter Landdistriktets Beliggenhed nær ved en By eller fjernere derfra. Men at opstille disse Beløb som Indtægtsgrense for Personer uden for Arbejderklassen, uden Hensyn til, om de have Børn eller ikke, turde dog være mindre retfærdigt. Det er jo klart nok, at to Personer med samme Indtægt alligevel ikke ere ens stillede i økonomisk Henseende, naar den ene har Børn, den anden ikke. Nabner man f. Eks. i en Provinsby en ugift Arbejder med 1,200 Kr. selvskrevne Afgang til at blive Medlem af en anerkendt Sygekasse, bør man sammesteds give en gift Person uden for Arbejderklassen med Børn et Tillæg til de 1,200 Kr., for at gøre dem ligestillede med hinanden. Dette Tillæg har Inspektoratet ment at kunne overalt ansætte til 100 Kr. for hvert i Hjemmet værende Barn under 15 Aar, og Indtægtsmaksimummet for Personer uden for Arbejderklassen bliver herefter:

I Kjøbenhavn 1,800 Kr. med Tillæg af 100 Kr. for hvert i Hjemmet værende Barn under 15 Aar,

i Provinsbyer 1,200 à 1,400 Kr. med et lignende Tillæg,

i Landdistrikter 800 à 1,000 Kr. med et lignende Tillæg.

I det foregaaende blev Haandarbejderen's selvskrevne Afgang til anerkendte Sygekasser forudsat knyttet til den Betingelse, at vedkommende ikke havde anden Indtægtstilbude end sin og Familjes Arbejde i en Arbejdsgivers Tjeneste. Men hvorledes nu forholde sig over for Arbejdere, hvis Indtægt for en Del hidrører fra Formue? Det kan næppe antages at have været Sygekasselovens Tank, at en Arbejder, som ejer lidt, skulde være udelukket fra anerkendte Sygekasser, hvilket da ogsaa maa gælde Personer uden for Arbejderklassen. Her fremkommer imidlertid Bauskeligheder ved at sætte en Grænse for Formuens Størrelse. Efter i sin Tid at have konfereret derom med Indenrigsministeriet, har Inspektoratet ment at turde fastslaa en Formue paa 5,000 Kr. — løs Kapital, fast Ejendom o. s. v. — som en passende Øvergrænse for Optagelse i en anerkendt Sygekasse. At graduere Formuens Maksimum efter Opholdsstedet, saaledes som Tilfældet var ved Indtægtens Maksimum, har man ikke anset for nødvendigt. Af det medfølgende Skema, der af Udvalgene benyttes som Grundlag for deres Kendelse om Medlemsberettigelsen, vil det ses, hvorledes Oplysninger blandt andet om Formuens Størrelse søges tilvejebragt.

Det er en Selvfølge, at intet af det, som her er fremsat finder Anvendelse paa de Personer, som en Sygekasse under visse Forudsætninger (Sygekasselovens § 6) er berettiget til at beholde efter Anerkendelsen som bemidlede nydende Medlemmer.

Endnu skal som en i denne Sammenhæng ikke uvæsentlig Oplysning tilføjes, at Lægestanden, skøndt den ifølge Sygekasseloven altid er repræsenteret i Udvalgene, dog viser sig mere og mere utilbøjelig til at bøje sig for Udvalgstendelserne, idet den tværtimod tilstræber at forbeholde for sig Eneretten til at afgøre, hvem der kan være Medlemmer af en anerkendt Sygekasse, eller som det undertiden med en mildere Omstrivning hedder, hvilke Medlemmer af en saadan, der kunne blive delagtige i den Rabat, der endnu som Regel ydes Kasserne ved Betalingen af deres Lægebrug. Dykkes det Lægestanden at gennemføre dette, bliver det ikke Administrationen, men Lægerne, som i sidste Instans komme til at fastslaa Reglerne for Optagelse i en anerkendt Sygekasse.

Th. Sørensen.